

متن پرسش

سلام استاد طاهرزاده: مدتی هست که با خودم و عبادت‌ها و نمازهایم دچار تعارض و خستگی شده‌ام. با خودم می‌گویم: بیش از بیست سال نماز خواندن و ثابت ماندن آیا کافی نیست؟ من نمی‌توانم این وضع را به همین منوال تاب بیاورم. از خود شما این معنا را درک کردم که اگر راهی را می‌روی و در وجود تو چیزی حاصل نمی‌شود پس داری اشتباه می‌روی. چطور باید راه و روش دیگری در پیش بگیرم؟ چطور باید در نماز حاضر شد؟ چطور (طبق بیانات خودتان) باید در پیش خودمان حاضر شویم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! در مسیر دینداری، بحث در حضور نسبت به صراط مستقیمی است که همچنان رو به جلو می‌باشد در راستای حقیقتی که در افق حضور ما به ظهور آمده. در این رابطه خوب است به سؤال و جواب شماره‌های ۳۴۱۴۲ و ۳۴۷۳۳ رجوع فرمایید. موفق باشید